

Veseljko VELČIĆ, prof.

ČAKAVSKI SABOR U DOBA PREDSJEDNIKOVANJA AKADEMIKA PETRA STRČIĆA

UDK: 929 STRČIĆ, P.
UDC: 061 (497.5)

Stručni članak
Professional Article

Veseljko VELČIĆ, prof.,
ravnatelj Nacionalne i sveučilišne
knjižnice u Zagrebu u miru,
predsjednik Katedre Čakavskoga
sabora Mošćenička Draga
HR – 10000 ZAGREB
Voćarsko naselje 58

Ključne riječi: Čakavski sabor, 1991.-1998., predsjednik, Petar Strčić

Kulturno-znanstveno udruženje Čakavski sabor osnovano je u Istri potkraj 60-ih godina 20. stoljeća. Uskoro je Čakavski sabor imao i više podružnica/katedri, te do danas vrlo plodno djeluje. Od 1991. do 1998. godine. na čelu Sabora nalazi se dr. sc. Petar Strčić, tada upravitelj Arhiva, znanstveni savjetnik i član suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu. Usprkos ratnim uvjetima velikosrpske agresije (i) na Republiku Hrvatsku, Sabor udovoljava novonastalim obvezama, te se preko novoosnovanih katedri proširio čak i izvan Istre, npr. u Gacku, u Zagreb itd. Pod predsjedanjem dr. Strčića u tim ratnim vremenima i u poraću Sabor je udovoljavao od početka osnivanja zacrtanim obvezama, ali i novim. Uz ostalo, i taj mu je rad honorirala Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti kao najviša hrvatska znanstvena i kulturna institucija, birajući ga za svojega redovitoga člana/akademika, a Sabor za svojega počasnoga člana.

Književnik Zvane Črnja 1969. godine potaknuo je osnivanje kulturno-znanstvenoga udruženja Čakavski sabor, sa sjedištem u Žminju. Započevši sa *Saborom čakavskog pjesništva*, došlo se do niza udruga, zvanih katedre, u samoj Istri, a počelo se pomišljati i na suradnju čakavaca i izvan nje (neko vrijeme katedra je radila i u Splitu).

Čakavski je sabor upućivao i pomagao da se sistematski istražuje i objektivno valorizira zaboravljena i raznesena, a često i uništena hrvatska povijest i kultura Istre, ali i da se prenose na nove naraštaje Istrana istražene spoznaje o našem 1300 godina starom identitetu u tome kraju. Čitava plejada Istrana, Primoraca i otočana, pa i mi u Zagrebu, značajno je pridonijela da se konačno Istra, svojom poviješću, kulturom i posebno svojim čakavskim jezikom, integrira u ostalu hrvatsku povijest, kulturu, lingvistiku i druge znanosti i discipline, i to objektivnom znanstvenom metodom, ne podcjenjujući pri tome doprinose romanskih, germanskih i drugih kultura.

I.

Zbog vrlo nepovoljnih povijesnih okolnosti, Istra (po onome što se do sada zna iz dostupnih povijesnih izvora) do naših dana nikada u cjelini nije bila dio neke hrvatske države, ni onih samostalnih, ni onih poluautonomnih. A prva vijest o dolasku Slavena u Istru, od kojih su poslije nastali Hrvati ili su Hrvati došli kao zaseban etnos i inkorporirali se u te Slavene, u Istri se javljaju u pisanim spomenicima 599. godine. Štoviše, bili su to prvi spomenuti Slaveni uopće, odnosno kasniji Hrvati na cijelome prostoru u od tada njihovoj trajnoj hrvatskoj domovini, za koje se pouzdano zna da su se doselili i ostali.

No, prvi put Istra je uključena u sastav matice domovine Hrvatske tek 40-ih godina XX. stoljeća. To se dogodilo voljom i praktičnim djelovanjem same, apsolutne većine istarskoga pučanstva, a to su bili Hrvati, i to oružanom borbom protiv fašista, odnosno protiv njihove Kraljevine Italije, koja je Istru držala od 1918. godine. Narodno-oslobodilački pokret Istre u rujnu je te godine sam, bez znanja viših tijela Hrvatske donio odluku o izdvajanju Istre iz Kraljevine Italije i njezinu uključanju u sastav matice domovine Hrvatske. Pariška međunarodna mirovna konferencija 1947. samo je potvrdila oružane rezultate volje i pobjede naroda, udruženoga u NOP, pa je Istra postala trajan dio njezine matice Hrvatske, i to u okviru druge Jugoslavije.

Istra do 60-ih godina ipak nije u svemu prihvaćena kao dio matičnoga dijela Hrvatske, koja se, kao i ostala Jugoslavija, u skladu s napuštanjem staljinističkoga Istoka, naglo otvara Zapadu. Istra to čini znatno brže, što drugi krajevi nisu mogli pratiti. S brojnim povratom samih Istrana, i to onih koji su između dva svjetska rata otjerani, započinje i sve življi i plodniji razvoj, osebujan u odnosu na druge prostore, napose u privrednome, turističkome području.

Promjena je bila i u odgojno-obrazovnome sustavu, kulturi i znanosti, što je među intelektualcima prvi pozornije pratio ekonomist, akademik i sveučilišni profesor Mijo Mirković, poznat i kao književnik Mate Balota, i sam Istranin, do rata emigrant. Uz

druge, podržavao je razvoj Akademijina Sjeverojadranskoga instituta u Rijeci, koji je osnovan 1945. god. i dugo je bio jedina znanstvena institucija za Istru. Potkraj 60-ih godina dolazi u Hrvatskoj do velikih društvenih promjena, pa se i znanost, prosvjeta i kultura, zdravstvo i šport organiziraju na principima socijalističkog samoupravljanja, te dolazi do decentralizacije i demokratizacije odlučivanja u tim područjima. Tada Sabor SRH izgrađuje strategiju i politiku kulturnoga razvoja u kojemu je Istra dobila posebno mjesto. Predsjednik Kulturno-prosvjetnoga vijeća Sabora bio je Mirko Božić, književnik i akademik, a sekretar (odnosno ministar) za prosvjetu, kulturu i šport autor ovoga članka. Međutim, dvije su istarske ličnosti u tim vrlo složenim i često dramatičnim prilikama odigrale izuzetnu ulogu u stvaranju Čakavskoga sabora.

Prvi je bio akademik Andre Mohorovičić, veliki erudit i humanist, najveći poznavatelj graditeljske i umjetničke baštine u Hrvatskoj. Od 1972. do 1975. bio je predsjednik Republičkoga fonda za unapređenje kulturnih djelatnosti, a od 1975. do 1979. predsjednik RSIZ-a za kulturu SRH. Bio je *de facto* više od osam godina ministar za kulturu Hrvatske.

Druga je ličnost čakavski pjesnik Zvane Črnja, koji je tada najpotpunije u svojim knjigama lirski i polemički izražavao težnje Istre. Taj kulturni djelatnik pravodobno je uočio kardinalnu povijesnost tadašnjih promjena. Pri tome kritički analizira negativne tendencije u razdoblju centralističkoga sustava, kada se kretalo s unifikacijom primorske duše, i to još na prostoru koji je – uz susjedno Kvarnersko primorje i sjevernu Dalmaciju, najznačajnije središte prvoga hrvatskog jezika, čakavštine, te temelja prve naše kulture i civilizacije, glagoljaške. Črnja je, primjerice, pokrenuo "Domete" i uskoro ih pretvorio u jedan od vodećih časopisa u Hrvatskoj, te je znatno oživio djelovanje izdavača toga časopisa – Ogranka Matice hrvatske u Rijeci. Kad se Z. Črnja vratio u svoju Istru, godine 1969. u Žminju je osnovao prvi nukleus budućega Sabora, veliku manifestaciju *Sabor čakavskog pjesništva*. Od te daleke, 1969. godine, svakoga ljeta narod bi se u Žminju okupio pod ladonjama iza župne crkve sv. Mihovila, lijepoga baroknog pročelja, iza venecijanskoga, odvojenoga zvonika. Toga ljeta sjedio sam u prvoj klupi kraj A. Mohorovičića i drugih uzvanika iz Zagreba. Pred velikim gledalištem naroda iz svih krajeva Istre, svečanost "naše besede i zajika" započela je s natjecanjem učenika i učenica osnovnih škola iz čitave Istre. Žiri je pozorno pratio i ocjenjivao čakavčice koji su kazivali stihove V. Nazora, M. Balote, D. Gervaisa i drugih. I tada se pred nama, slušateljima, u grobnoj tišini zbivala čudesna transformacija. Iz pjesme u pjesmu otkrivali smo na nov način stoljetnu povijest naše borbe za život dostojan čovjeka. Kao da je netko smišljeno komponirao taj veliki recital čakavčica da bismo postupno otkrili svu tragičnost povijesti istarskih Hrvata. U konkretizaciji poetskih vizija, zvonkih i oporih čakavskih stihova otkrivale su nam svojim prirodnim, čakavskim jezikom bit našega istarskog bića. Kad su izgovoreni stihovi Nazorove *Galiotove pesan*:

Pest zemlji mi prnesite!

Bašelka mi struk darujte!

*Suho veslo će procvast mi i duša će utešit se.
Pak ću onput mirno slušat,
ča mi šapćeš skroz galiju.
More, more sinje!*

nastao je tajac u gledalištu. Moglo se čuti samo kako lišće u ladonjama šušti. Narod je doživio tragediju brojnih naraštaja svojih pradjedova. A onda je odjeknuo burni pljesak kao nagrada malim recitatorima. Meni se nagnuo A. Mohorovičić i rekao: "Kakve ljepote našega čakavskog jezika! Tragedija u stihovima!"

Uskoro su uz tu manifestaciju organizirane i druge, pa su se one uobličile i slile u Čakavski sabor kao njegove katedre. Tako je ova svojevrsna kulturna i znanstvena institucija počela s radom zahvaljujući nevjerojatnomu trudu Z. Črnje i njegovih vrijednih suradnika, te je desetljećima okupljala najuglednije znanstvene i kulturne djelatnike Hrvatske, pa i ostale Jugoslavije, kao što su, npr., Mihajlo Apostolski, Mirko Božić, Dobriša Cesarić, Marija Crnobori, Oskar Danon, Vanda Ekl, Ivo Frangeš, Marin Franičević, Eduar Hercigonja, Jure Kaštelan, Danilo Klen, Miroslav Krleža, Oleg Mandić, Tonko Maroević, Marijan Matković, Božo Milanović, Ive Mihovilović, Andre Mohorovičić, Andrija Mutnjaković, Anica Nazor, Grga Novak, Eros Sequi, Dragovan Šepić, Miroslav Šicel, Petar Šimunović, Dragutin Tadijanović, Vlado Ukrainček, Tullio Vorano, Predrag Vranicki, Šime Vučetić, Slavko Zlatić, Ćiril Zlobec, Lovro Županović i mnogi drugi. Na skupovima Sabora i njegovih katedri znali su se naći znanstveni i kulturni djelatnici i iz Italije, odjednom čak i svih šest predsjednika akademija znanosti i umjetnosti iz tadašnje SFR Jugoslavije.

Ovu nezamjenjivu znanstvenu i kulturnu instituciju, međutim, znali su napadati i radikalni hrvatski nacionalisti i službeni ideolozi SKH. Prvi su nam prigovarali da želimo zamijeniti zabranjenu Maticu hrvatsku, a drugi da smo samo produženi Matičin pokret. Sjećam se tako sastanka u komitetu SKH u Rijeci 1981. godine. Tu smo bili akademik A. Mohorovičić, predsjednik Sabora, Ema Derossi, član IK SKH, i autor ovoga priloga.

II.

Od samoga početka, već od onoga prvog skupa – *Sabora čakavskog pjesništva* 1969. u Žminju, sve je značajniju ulogu počeo imati povjesničar Petar Strčić, tada mladi asistent spomenutoga Akademijina Instituta u Rijeci. Tako je, primjerice, upravo on održao prvi, uvodni referat 1970. godine na prvome znanstvenome skupu "Pazinski memorijal" istoimene Katedre u Pazinu, posvećenu *Našoj slogi*, prvome hrvatskom listu za Istru i Kvarnerske otoke. Prof. Strčić postao je i dugogodišnji predsjednik toga skupa, koji se odražava svake godine, te prvi, isto tako dugogodišnji glavni urednik istoimenoga zbornika. Pojedine katedre, naime, imale su i sve zapaženiju izdavačku djelatnost, a i središnjica je, na čelu sa Z. Črnjom, objavljivala zaseban niz pod nazivom

Istra kroz stoljeća, koji čine kola sa šest knjiga. Među njima su se našle i knjige o talijanskoj kulturi Istre, kao i Strčićeva knjiga o prvome taboru, tj. o masovnoj političkoj skupštini Hrvata Istre.

Već je rečeno da je povremeno bilo i javnih izraza nezadovoljstva, pa i pokušaja većih udara. Tako je, npr., Katedra u Splitu morala formalno-pravno obustaviti rad, ali se, zapravo, članstvo odmah inkorporiralo u *Splitski književni krug*. Učinjeno je to, na opće iznenađenje zatečenih progonitelja iz državno-političkih tijela, doslovce preko noći, uz osobni trud Z. Črnje i P. Strčića, koji su hitno doputovali u Split, i tamošnjih intelektualaca.

Glavni tajnik Sabora bio je, naravno, znameniti i zaslužni kulturni djelatnik Z. Črnja, i to gotovo sve do svoje prerane smrti. Predsjednici su bili akademik Mirko Božić, književnik i teatrolog, akademik Andre Mohorovičić, sveučilišni profesor, Akademijin glavni tajnik i potpredsjednik, autor ovoga priloga, direktor Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu, te mr. sc. Ema Derossi-Bjelajac, predavač Pravnoga fakulteta u Zagrebu i predsjednica Predsjedništva CK SKH. Svi smo mi, uz nezamjenjivu pomoć glavnoga tajnika Z. Črnje, te Marija Kalčića i drugih suradnika, nastojali što više pridonijeti još plodnijemu razvoju Sabora.

Zvane Črnja je za potpredsjednika Eme Derossi-Bjelajac, predsjednice Čakavskoga sabora, predložio Petra Strčića, arhivskoga savjetnika, tadašnjega direktora i glavnoga urednika svih izdanja Arhiva Hrvatske u Zagrebu, predsjednika arhivista SFRJ i zapadne Hrvatske te povjesničara Hrvatske, uz ostalo, i glavnoga urednika "Krčkoga zbornika", itd. Tada je još uvijek bio i predsjednik Savjeta Katedre Čakavskoga sabora u Pazinu, njezina stalnoga, svakogodišnjega istoimena znanstvenoga skupa u čast kapitalnih rujanskih odluka iz 1943. u Pazinu o sjedinjenju s maticom Hrvatskom. Strčić je bio i glavni urednik Katedrina istoimena zbornika, koji izlazi i danas. Konačno, dr. sc. Petar Strčić, tada upravitelj Arhiva HAZU u Zagrebu, na skupštini u Puli 19. siječnja 1991. izabran je za predsjednika Sabora. Potpredsjednici su postali Armando Debeljuh iz Pule, Vlado Pernić iz Buzeta i prof. dr. sc. Iva Lukežić iz Grobnika/Rijeke, a glavni tajnik Aldo Kliman iz Pule.

Dr. sc. Petar Strčić uskoro je izabran za člana suradnika HAZU, a dobio je i najviše zvanje u znanosti – zvanje znanstvenoga savjetnika, postao je predsjednikom Čakavskoga sabora u najgore moguće doba života Hrvata poslije II. svjetskog rata, ali i većine drugih naroda ostaloga dijela Jugoslavije. Naime, propašću tzv. komunističkoga sustava u Europi, pa raspadom SSSR-a kao njegova glavnoga nositelja, započeo je raspad i SFRJ kao države, i to ratnom, velikosrpskom agresijom 1991. godine i na međunarodnopravno osamostaljeno jugoslavensku federativnu Socijalističku Republiku Hrvatsku kao Republiku Hrvatsku. Istra se odlučila za samostalnost Hrvatske s jedva nekoliko glasova ispod 100% glasova. Iako neposredno nije bila ugrožena ratnim operacijama, Istra je dala velik prilog pobjedi Domovinskoga rata, jer je niz Istrana i poginulo na frontama širom ostale Hrvatske. Istra je primila i vrlo velik broj izbjeglica i prognanika iz ratom zahvaćenih hrvatskih krajeva, ali i iz Bosne i Her-

cegovine. Tada je na izborima gotovo u cijeloj Hrvatskoj pobijedila Hrvatska demokratska zajednica, a dala je i dugogodišnje voditelje Republike Hrvatske. Hrvatska je podijeljena na županije, pa se Istarska županija prostire do planine Učke, dok je liburnijska Istra u sastavu Primorsko-goranske županije. No, u Istri je pobijedio Istarski demokratski savez, te se uskoro i javno vidjela teška politička i druga netrpeljivost između tih dviju političkih stranaka (HDZ-a i IDS-a). No, Petar Strčić nije dopustio da se politika intenzivno miješa u rad Sabora, iako je pokušavano u niz navrata, što se, međutim, osjetilo u financijskome i drugome pogledu. Čak je bilo objavljeno da se djelatnost Čakavskoga sabora "posve ugasila", što je, naravno, bilo netočno. Sve to, međutim, nije smetalo predsjedniku, koji je o svome trošku putovao i sudjelovao i u radu katedri.

U međuvremenu je u Hrvatskoj stradalo niz djelatnosti, pa i na znanstvenome i kulturnome polju. U tim vrlo složenim ratnim i poratnim prilikama, Čakavski se sabor na čelu s dr. Strčićem i njegovim suradnicima ipak ne samo održao nego i razvijao, u prvome redu zahvaljujući – možemo otvoreno reći – bodulskoj tvrdoglavosti njegova predsjednika, iako su udarci i po Saboru i po njemu osobno znali biti i vrlo jaki, čak i od vlastitih kolega, koji se u tim vremenima brzih promjena nisu snašli, prilagođavajući se novim situacijama. Ugasile su se tek dvije katedre, ona u Barbanu, i jedna od dviju u Labinu, a već ranije nije životnije proradila Katedra za gradišćanske Hrvate u Rijeci. Ali, usprkos znatnim poteškoćama, održalo ih se jedanaest – u Buzetu, Labinu, Motovunu, Pazinu, Puli, Poreču, Roču i Žminju u Istarskoj, te u Malome Lošinj, Novome Vinodolskom i Opatiji u Primorsko-goranskoj županiji. Neke su djelovale s većim, neke s manjim intenzitetom i plodonosnim rezultatima; održavaju se manifestacije, skupovi, simpoziji, objavljuju se posebna izdanja i periodika, npr. *Buzetski zbornik*, *Pazinski memorijal*, *Liburnijske teme*, *Otočki ljetopis* itd.

U takvim vrlo teškim ratnim i poratnim uvjetima rada, uprava Sabora na čelu s dr. Strčićem, potpomognuta brojnim, vrijednim suradnicima, okrenula se pogledom preko Učke, gdje se već ranije pomišljalo na proširenje djelatnosti. Tako je upravo u tim teškim ratnim i poratnim uvjetima osnovano čak osam novih katedri – u Grobniku, Kostreni, Otočcu, na otoku Rabu, u Rijeci i Zagrebu, a kao katedre u sastav Sabora uključene su i već postojeće institucije u Klani i Ronjgima.

Ukratko: za predsjednikovanja dr. sc. P. Strčića povećao se broj katedri od 11 čak na 20 katedri, s time da su udarani temelji i dvjema na otoku Krku, zatim u Škrpljevu (u bakarskome arealu) te u Mošćenicama, koje sada i djeluju.

Objavljeno je još i deseto kolo *Istre kroz stoljeća* (dr. sc. P. Strčić ga je s potpredsjednikom i tajnikom Sabora, Armandom Debeljuhom i Aldom Klimanom, predstavio, govoreći u svojem predavanju o radu cijeloga Sabora, i u Korpu, te je – prvi put u Sloveniji – godine 1991. u zborniku *Annales* izašao opsežniji članak pod naslovom *Čakavski sabor Istre i Kvarnerskog primorja*, i to iz Strčićeva pera). Još je za Strčićeva mandata tiskana i 61. knjiga iz jedanaestoga kola. Sve su katedre na svoj način plodne, no, nema sumnje u to da su najplodnije u Strčićevo doba postale katedre u Grobniku

i Klani, s nizom polivalentnih sadržaja. Tako Klana priređuje *Dane Matka Laginje*, "oca Istre", koji je tu i rođen, a osnivač i voditelj znanstvenoga dijela, pa tako i svakogodišnjega skupa upravo je P. Strčić. To mu je na određeni način i honorirano – postao je prvi i do sada jedini počasni građanin Općine Klane. P. Strčić skup je pokrenuo uvodnim predavanjem na simpoziju u Akademiji u Zagrebu, a nastavio se u kastavskome području. Nije čudno da je – uz druge znanstvene i kulturne zasluge za ovaj prostor – prof. Strčić postao i počasni građanin Kastva. Taj mu je grad 13. listopada 2006. posvetio i zaseban znanstveni kolokvij. A Grobnik ima svoje "jesenje dane", također s nizom sadržaja, pa su ovogodišnji dani i započeli upravo predstavljanjem Strčićeve, koautorske, knjige o akademiku Luji Margetiću, podrijetlom Grobničaninu. P. Strčić imao je i uvodni referat na skupu.

I još nešto, važno, što se ne očekuje od znanstvene i kulturne institucije kakav je Čakavski sabor, a u čemu je bitno sudjelovao P. Strčić. Naime, krenulo se čak i u prave građevinske pothvate, pa je tako, uz ostalo, prihvaćen Strčićev prijedlog o temeljitome uređenju kaštela u Žminju, u sjedištu Sabora, u kojemu su prostorije Sabora, te njegovu prerastanju u središnji dom i Sabora i drugih kulturnih i znanstvenih institucija. Isto tako, započela je te s vrlo plodnim, očitim rezultatima traje opsežna i temeljita sanacija kaštela u Gradu Grobniku, u kojemu je sjedište Katedre, a prijašnji predsjednik i sada budno prati sanaciju kaštela u Klani, započetu u njegovu mandatu, u okviru klanjske Katedre. Osobito valja upozoriti i na njegovo sudjelovanje u osnivanje Katedre Čakavskoga sabora u Gackoj, u Otočcu, a time i u obnovi kulturne i znanstvene djelatnosti, jer je taj hrvatski kraj teško stradao u doba velikosrpske agresije.

Dr. sc. Petar Strčić u vrijeme svojega mandata nije štedio svoj trud i napor u očuvanju te širenju Čakavskoga sabora obilazeći i potičući rad katedri, sudjelujući na njihovim manifestacijama, pa i priopćenjima, od kojih su gotovo sva objavljena kao rasprave, a jedna o Grobnišćini 1945. god. i kao knjiga u izdanju grobničke Katedre Čakavskoga sabora. Taj napor i trud, ponavljamo – u jeku višegodišnjega Domoinskog rata te u teško poratno vrijeme saniranja posljedica, Petar Strčić obavljao je na zavidno uspješan i nesebičan način.

* * *

Doktor povijesnih znanosti i arhivist Petar Strčić, znanstvenik i kulturni djelatnik, uz brojna priznanja za učinjeno, a neka smo i spominjali, prestao je biti predsjednikom Čakavskoga sabora na skupštini u Rijeci 14. siječnja 1988., kada ga je zamijenio privrednik Aleksa Ladavac. Nema sumnje u to da su i drugi uspjesi, postignuti u međuvremenu, pridonijeli da postane i počasni član Čakavskoga sabora. Isto tako, nema sumnje u to da je i uspješan rad u Saboru pridonio da se i on kao predsjednik pridruži i prvomu i drugomu predsjedniku Čakavskoga sabora, akademikima Mirku Božiću i Andri Mohorovičiću, jer je i njemu donio vrlo visoko priznanje – Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti u svoje ga je redove primila kao redovitoga člana, kao akademika.

SUMMARY

CHAKAVIAN ASSEMBLY AT THE TIME OF PRESIDENCY OF
ACADEMICIAN PETAR STRČIĆ

Veseljko VELČIĆ, prof.
HR – 10000 ZAGREB
CROATIA

Key words: Chakavian Assembly 1991-1998, president, Petar Strčić

Cultural- professional association Chakavian Assembly was established in Istria by the end of the sixties of the 20th century. Soon it had several branches/departments, up to the present moment it has been very active. From 1991 to 1998 Petar Strčić, Ph D was the president of the Assembly, at the time he was the director of the Archive, a professional counselor and associate of the Croatian Academy of Sciences and Arts in Zagreb. In spite of the Great Serbian aggression in Croatia, the Assembly fulfilled its new obligations so that it spread outside of Istria through its branches, e.g. to Gacka, Zagreb etc. Under the presidency of dr. Strčić during the war and after the war the Assembly fulfilled its old and new obligations. Among others, his work was honoured by the Academy, as the largest Croatian professional and cultural institution, electing him for its full member/academician while the Assembly elected him for its honorary member.

SOMMARIO

LA DIETA CIACAVA AL TEMPO DELLA PRESIDENZA DI PETAR STRČIĆ

Veseljko VELČIĆ, prof.
HR – 10000 ZAGREB
CROAZIA

Parole chiavi: Dieta ciacava, 1991-1998, presidente, Petar Strčić

La Dieta ciacava, società culturale e scientifica, viene fondata nell'Istria verso la fine degli anni sessanta del Novecento. Si fa strada estendendosi fra poco su parecchie cattedre ed operando fino ad oggi molto produttivamente. Dal 1991 fino al 1998, alla testa della Dieta ciacava si trova Petar Strčić, direttore dell'Archivio d'allora, consigliere scientifico e membro collaboratore dell'Accademia croata di scienze ed arti a Zagabria. Nonostante le condizioni di guerra dell'agresione panserba (anche) alla Repubblica di Croazia, la Dieta ciacava adempie ai suoi nuovi obblighi estendendosi attraverso le nuove cattedre anche fuori Istria, per esempio a Gacka, a Zagabria ecc. Sotto la presidenza di Strčić, nei tempi di guerra e dopoguerra, la Dieta adempie ai suoi obblighi assegnati, ma anche a quelli nuovi. Questo suo lavoro viene onorato dall'Accademia croata di scienze ed arti, istituzione culturale e scientifica croata più alta, e Strčić diventa il suo membro ordinario. Nella Dieta ciacava diventa membro onorario.

ZUSAMMENFASSUNG

TSCHAKAWISCHER LANDTAG WÄHREND DER PRÄSIDENTSCHAFT VOM AKADEMIEMITGLIED PETAR STRČIĆ

Veseljko VELČIĆ, Prof.
HR – 10000 ZAGREB
KROATIEN

Schlüsselwörter: Tschakawischer Landtag, 1991–1998, Präsident, Petar Strčić

Der Tschakawische Landtag ist ein Verein für Kultur und Wissenschaft, der gegen Ende der 60-er Jahre des zwanzigsten Jahrhunderts in Istrien gegründet wurde. Der Landtag hat mehrere Bezirksabteilungen und wirkt auch heute sehr fruchtbar. Von 1991 bis 1998 war sein Präsident Dr. Petar Strčić, damals Archivleiter, wissenschaftlicher Berater und Mitarbeiter der Kroatischen Akademie der Wissenschaften und Künste in Zagreb. Trotz der großserbischen Aggression gegen die Republik Kroatien wurde der Landtag sogar außerhalb Istriens um die neugegründeten Bezirksabteilungen z.B. in Gacka und Zagreb erweitert. Während der Präsidentschaft von Petar Strčić hat der Landtag sowohl in diesen Kriegszeiten als auch nach dem Krieg seine alten und neuen Verpflichtungen regelmäßig erfüllt. Das wurde P. Strčić unter anderem von der Kroatischen Akademie der Wissenschaften und Künste als der höchsten wissenschaftlichen und kulturellen Institution dadurch honoriert, dass er ihr ordentliches Mitglied/ Akademiemitglied wurde. Der Tschakawische Landtag wählte ihn zu seinem Ehrenmitglied.